

PEOPLE **JONGE BANKEN GROEP FIER**

De allermooiste bonus

Ze noemen zich Fier, deze groep van jonge bankiers. Hun doel: het herwinnen van vertrouwen. Dat kan alleen door duurzaam beleid, dat tot diep in de haarvaten van het bankbedrijf is doorgedrongen. Ze hebben haast, want in 2020 moet deze cultuurverandering een feit zijn.

Ze noemen zich Fier

16

P+ MAART + APRIL 2010

Wies Mensink
1972, Insigner de Beaufort

Sander van der Laan
1972, Rabobank

Alberic Pater
1979, TriodosFacet

Jorn Veld
1982, New HBU-ij

Babs Dijkshoorn
1971, Fortis Bank Nederland

Willem Vosmer
1978, Triple Value

Vincent van Assem
1962, ABN Amro

Marijn Wiersma
1970, FMO

Jan Pieter Postma
1975, Triodos Bank

Manuel Adami
1978, SNS Asset Management

Hann Verheijen
1969, Triodos Bank

Wouter Scheepens
1964, Triple Value

Linda Broekhuizen
1968, FMO

› **H**et is geen actiegroep. Oh nee, beslist niet. Deze jonge bankiers zitten niet in deze werfkelder in Utrecht met doeken en spuitbussen. Ze voeren geen verhitte discussies over de beste slogan. Ze dineren en maken grapjes die voor mensen buiten de bankwereld niet zo gauw te snappen zijn. Maar lol hebben ze zeker, ook al zijn ze eigenlijk concurrenten van elkaar. De sfeer is er een van succes. Ja, ze hebben het gevoel een snaar te hebben geraakt in hun bedrijfstak. Aanjagers, noemen ze zichzelf. “Wij kietelen, om het gedrag van anderen te veranderen.” En ze noemen zich: Fier. Het staat voor: Financial Institutions Enhancing Responsibility. Maar het betekent natuurlijk ook: trots, groots.

Ze springen van krantenkop tot krantenkop. Hun beginselverklaring vindt nu al weerklank in de praktijk. Er lijkt een scheiding aan te zitten komen tussen gewone, goede, degelijke, ouderwetse banken en de financiële instellingen met van die ontzettend jonge jongens die als handelaar een inkomen van vijf nullen per jaar wegtikken. Zij vinden dat er onderscheid moet komen tussen ‘gutsbanken’ en ‘nutsbanken’. Die oproep wordt nu al gehoord. Het is geen slecht idee om personen en instellingen die financiële risico’s willen lopen af te zonderen van de gewone klanten die willen dat hun geld veilig is opgeborgen en netjes wordt gebruikt. Een bank die weer in de samenleving staat en meehelpt om belangrijke maatschappelijke ontwikkelingen met leningen te ondersteunen. Zulke bankiers zien vanzelf dat groei langzaam en gestaag gaat. Die zullen niet zo gauw dreigen in het vliegtuig te stappen om voor een andere bank te gaan werken, wanneer er niet meteen een miljoen op hun persoonlijke bankrekening wordt overgeschreven, als beloning voor hun onbegrijpelijke en arrogante financiële constructies.

Willen ze dan zelf geen bonus? Later, als ze zelf misschien aan de top staan, misschien zelfs wel CEO zijn? Hahaha. Die eeuwige bonusdiscussie weer. Alsof het alleen daarom gaat. “Ik wil wel een bonus, maar niet zo”, zegt een van de dames in de divers samengestelde groep. Nou ja divers, de meesten van hen zijn in de jaren zeventig van de vorige eeuw geboren. Het is een generatie die nu opereert op middenkader niveau. Maar door hun energie zijn ze toch al krachtig en interessant genoeg om gesprekken aan te kunnen gaan met hun CEO, de voorzitter van de Raad van Bestuur. Natuurlijk moet hard werken en het halen van resultaten beloofd worden. Maar welke resultaten? Daar gaat het om! Dat is een keuze. En dat moet een keuze voor duurzaamheid zijn, resultaten die een evenwicht vormen tussen kapitaal, mens en natuur. En dat is niet iets wat je van de ene op de andere dag realiseert. Dus kan er ook geen sprake zijn van ‘buitenproportionele’ beloningen. Bonussen moet je koppelen aan het realiseren van die duurzame doelstellingen.

› Ze kijken naar de manier waarop CEO Hans Wijers van Akzo-Nobel een deel van zijn eigen beloning afhankelijk maakte van de vraag of zijn concern weer op de eerste plaats in de duurzame index van de Dow Jones terecht komt. Dat is helemaal geen gek voorbeeld voor de Raden van Bestuur in de bankwereld. Pas wanneer die relatie met alle klanten is hersteld, het vertrouwen er weer is, dan ben je duurzaam bezig. Dan dien je de reële economie en de maatschappij. Dan kun je met je bank deze eeuw door.

Makkelijk is het niet. Ze stuiten stuk voor stuk op collega’s hogerop in de hiërarchie die hun schouders ophalen en zeggen: Dienend? Duidelijk? Duurzaam? Divers? Dat doen we toch allemaal al? We noemen het anders, maar het is al beleid. Wij stellen toch de klant al voorop? Tja. Dat deed de DSB-bank ook, de laatste weken voor de val. Typisch weer die ‘oude arrogantie van het weten’. Daar is het juist door mis gegaan. Dan wordt het een slecht-weer-gesprek, dat ze voeren door het stellen van veel vragen. “Oh ja, vriend? Hoe doen wij dat dan? Het gaat er niet om dat we vijf bomen per jaar planten en drie kippen aaien. Het gaat om de vraag: hoeveel klanten kennen wij echt? Jazeker, we kennen onze grootste klanten, de spits. Maar hoe vaak praten we met al die anderen, de bulk? Hoeveel energie steken we daar werkelijk in? Het huis moet op orde.”

Hoe realistisch zijn ze eigenlijk? Wat denken ze? Zou president Obama nog eens banken redden, nu de bonussen in de States weer terug naar het oude niveau gaan, van voor de kredietcrisis? Hun antwoord: “Obama niet. Dat zullen de belastingbetalers niet van hem pikken. Maar zijn opvolger doet het wel.” Het is een reden te meer om de speculanten binnen de banken buiten het vangnet van de financiële sector te plaatsen, het depositogarantiestelsel. Wie zo nodig met driehonderd kilometer per uur wil rijden, moet maar zonder staatsverzekering de weg op.

Hebben ze dan geen haast? Ja en nee. In hoog tempo tikken ze hun actieagenda af. Commissies worden in het leven geroepen. De gesprekken met de CEO’s komen er aan. Ze willen zich graag voorstellen aan de lezers van P+, hun ideeën scherp slijpen door te praten met mensen uit andere bedrijfstakken. Zouden ze hun groep niet internationaal moeten maken? Ondertussen is er het nederig makende besef dat er nog vele jaren nodig zullen zijn om deze cultuurverandering te realiseren. Ze merken het zelf. De eer van hun bedrijfstak is door de kredietcrisis aangetast. Als we nu eens in 2020 weer allemaal trots kunnen zeggen dat we voor een bank werken, dan pas zijn alle inspanningen geslaagd. Dat zou voor deze jonge bankiers de mooiste bonus zijn. “Het gaat er om dat wij klanten verdienen.” ■

17

P+ MAART + APRIL 2010